

Airino želanie

Airino želanie

„To nebolo najmäkšie pristátie,“ povedala Aira, keď dopadla na tvrdú zem. Oprášila sa a poobzerala sa okolo seba. Neverila vlastným očiam. Stála uprostred krásneho lesa, no nebol to obyčajný les. Cítila sa tam v bezpečí. Nebola v lese, v ktorom by boli medvede a vlky. Bol to iný les. Čarovný les. Všade navôkol boli všelijaké druhy stromov. Ihličnaté aj listnaté, zelené aj hnedé, s listami aj bez listov. Bola tam veľmi príjemná vôňa, niečo ako kombinácia tulipánov a granátového jablka. Keď sa Aira pozrela trochu ďalej, uvidela krásne žblnkotajúce jazierko. Bolo to malé jazierko a ani hlboké nebolo. Aira si sadla a namočila si nohy. Voda bola studená ako ľad. Jazierko sa trblietalo a na hladine do seba narážali očarujúce lekná. Na niektorých sedeli malé žabky a kvietky rôznych farieb sa chveli za sprievodu slabého vetra. Postavila sa a prešla trochu ďalej. Asi dvadsať metrov od lesa bola aj nádherná lúka, na ktorú svietilo slnko. Už z diaľky si Aira všimla, že k nej beží nejaké malé stvorenie. Bol to zajac. Úplne malý zajačik, ktorého poznala Aira už od troch rokov. Keď mala štyri roky, dala mu meno Crystal, keďže mal lesklú perleťovú srst' a modré očka. Jedna vec jej ale stále nesesedela. Ako to, že je tu Crystal, keď Aira ani sama nevie, kde je?

Prešla trochu ďalej a uvidela stádo jeleňov. Keď ju zbadali, zľakli sa a rozutekali sa kade-tade. Až na jedného jeleňa. Ten tam zostal a začal sa približovať k Aire. Nebála sa ho. Už od malička mala vzťah k zvieratám. Pohladkala ho a cítila z neho veľmi pozitívnu energiu. Ako keby ju dobíjal radosťou. Spolu s Crystalom a jeleňom sa teda vybrali ďalej.

„Aj tebe by sme mali vymyslieť meno,“ zamyslene povedala Aira.

„Čo takto Melian?“

Aira bola presvedčená o tomto mene. Neskôr došli k akejsi jaskyni. Nebola strašidelná, iba plná netopierov. Bola zarastená machom a vo vnútri rástla tráva s kvetmi. Aira zvedavo nakukla dnu. Na jednej zo stien bol kameň. Nebol to obyčajný kameň. Bol zelený a ožaroval celú jaskyňu. Airu to veľmi zaujalo, a tak sa kameňa dotkla. Zrazu sa kameň rozžiaril ešte viac a vystrelila z neho zelená žiara, ktorá Airu odhodila až von z jaskyne.

Prebrala sa o niekoľko minút neskôr. Cítila sa nejako zvláštne. Triasli sa jej nohy aj ruky a celé telo sa jej chvelo od napätia. Prizrela sa bližšie a v diaľke uvidela Crystala aj s Melianom, ako sa s nimi hrá nejaký chlapec. Mal hnedé krátke kučeravé vlasy a

hnedé oči. Vyzeral veľmi milo, no Aire sa zdalo, ako keby ho už niekedy videla.

„No, konečne si sa prebrala,“ povedal neznámy chlapec.

„Nechcel som ťa budiť aaa...“ nenechala ho dokončiť vetu.

„Kto si? Poznáme sa?“ vyhrklo z nej. Bola ozaj veľmi vystresovaná.

„Oh prepáč, som Asterin a nie, nepoznáme sa, ale môj otec je boh hviezd Elysian. Možno poznáš jeho,“ dopovedal tichým hlasom.

„Áno...vlastne ho poznám z jednej legendy, no mám pocit, že poznám aj teba. Neviem prečo, cítim, ako keby sme sa... počkať, Asterin?“ nechcelo sa jej tomu veriť.

„Aira?“ povedal Asterin.

„Odkiaľ si sa tu zjavil?“ zvedavo sa ho začala vypytovať.

Nečakala by, že sa v tejto čudnej, no zároveň čarokrásnej krajinke objaví jej najlepší kamarát.

„Vlastne ani ja neviem. Videl som žiaru, tak som sem pribehol a uvidel som teba. Ani ja som ťa najprv nespoznal,“ dopovedal.

„Mám to brať ako urážku alebo kompliment?“ sarkasticky sa zasmiala.

„Určite urážku,“ zasmial sa Asterin.

„A kde je tvoj otec?“ spýtala sa ho Aira, aj keď to v tom momente asi nebola vhodná otázka.

„Vyval'uje sa niekde na oblakoch, ale, samozrejme, ako by povedal, má veľa povinností,“ povedal jej Asterin.

Vyzeral byť v pohode, no zrazu na Airu hodil zvláštny pohľad.

„Čo tak pozeráš?“ spýtala sa ho. „Aira.“

„Ty, ty máš krídla!“ zaskočene povedal Asterin a Aira sa rozbehla k jazierku. Pozrela sa do vody, ktorá mala slúžiť ako zrkadlo. A naozaj. Mala krídla! Na hladine jazera sa odrážali jej vlnité hnedé vlasy a bledozelené krídla. Tomuto naozaj nemohla uveriť. Celá v šoku sa vrátila naspäť k Asterinovi a pri lese sa objavilo biele svetlo. Obaja sa začudovali, čo to môže byť, a tak sa išli pozrieť bližšie. Keď tu zrazu...

Keď tu zrazu zazvonil Aire budík a ona sa zobudila do krutej reality. „Bol to len sen?!

Ale bol taký skutočný!“ povedala Aira. No ako inak, bolo šesť hodín ráno a pätnásťročná Aira sa musela vybrať čoskoro do školy. No cítila sa dobre. Po skúsenosti s čarovnou krajinkou a jej najlepším kamarátom mala chuť ísť do školy s pozitívnou náladou. Aj keď to sa tak často nedalo. Aira používala svoje sny ako útek od ťažkej a krutej reality a vždy jej pomohli. V snoch mohla byť kdekoľvek, s kýmkoľvek a mohla byť kýmkoľvek. A presne na to sny slúžia. Na útek z reality. Na útek za šťastím.